

ЛАЋАР ИЗ БЕОГРАДА

Док сам у новембру 1941. лежао у паршзанској болници у Севојну лечећи рану, с положаја је пристизало доста нових рањеника. Једног дана донели су на нооилима једног борца који је тешко рањен у борби против четника у Прањанима.

Тада смо знали само да је био борац Ваљевскот партизанског одреда, да је родом из Далмације, да је радио као лађар у Београду и отуда дошао у партизане. Могао је имати око 40 година. Сместили су га до мојега кревета. Ране су биле велике и тешке и стање се сваки дан погоршавало. На тренутке је могао мало да се смири и тада је мени понешто рекао о себе.

И лекарима и нама осталим рањеницима било је јасно да не може преживети. Пред умирање тражио је да му неко донесе чашу вина. Понављао је то гласно и упорно скоро две ноћи и два дана. Почели смо и ми да молимо лекаре да му одобре да попије чашу вина. Лекари су најзад одобрили. Једна болничарка, чини ми се родом са Златара, отишла је и однекуд донела чашу вина. Принела је његовом кревету и нагло застала, Даде ми знак да се окренем. Видим нашег лађара како одмахну руком и тиме јасно даје до знања да му вино више није потребно.

Само неколико минута после тога окренуо се на другу страну и умро.

Сви смо тихо заплакали.

Љубомир ТАРБУК